

Sagsøgernes påstande

- Der gives medhold i de påstande, der er nedlagt i stævningen, og følgelig annulleres den forordning, hvormed der er indført et forbud fra den 16. juni 2008 mod fiskeri efter tun i Atlanterhavet øst for 45° V og i Middelhavet fra notfartøjer, der fører italiensk flag (forordningens artikel 1), og hvorefter EF-operatører fra den 16. juni 2008 ikke må acceptere landinger, anbringelse i bur med henblik på opfodning eller opdræt eller omladning i EF-farvande eller -havne af tun fanget i Atlanterhavet øst for 45° V og i Middelhavet fra ovennævnte fartøjer (forordningens artikel 3, stk. 1).
- Kommissionen tilpligtes at betale udgifterne og omkostningerne under den foreliggende sag i henhold til artikel 87 i Rettens procesreglement, herunder sagsøgernes udgifter til juridisk bistand.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som dem, der er fremført i sag T-313/08, Veromar di Tudisco Alfio & Salvatore S.n.c. mod Kommissionen. Det gøres navnlig gældende, at den anfægtede forordning er truffet på et forkert hjemmelsgrundlag, idet artikel 7 i Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 af 20. december 2002 om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne som led i den fælles fiskeripolitik (EFT L 358, s. 59), ikke er den rette bestemmelse med henblik på vedtagelse af de omhandlede foranstaltninger, der skulle have været baseret på de andre bestemmelser herom i samme forordnings artikel 26, stk. 2 og 3.

Sag anlagt den 14. august 2008 — BNP Paribas og BNL mod Kommissionen

(Sag T-335/08)

(2008/C 272/79)

*Processprog: italiensk***Parter**

Sagsøgere: BNP Paribas og Banca Nazionale del Lavoro SpA (BNL) (ved avvocato R. Silvestri, avvocato G. Escalar og avvocato M. Todino)

Sagsøgt: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Sagsøgernes påstande

- Kommissionens beslutning K(2008) 869 endelig udgave af 11. marts 2008 vedrørende Italiens statsstøtte C-15/2007 (NN 20/2007) »om skattefordele for visse kreditinstitutter med henblik på omstrukturering af selskaberne« annulleres af de anførte grunde.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I denne sag har sagsøgerne anfægtet den retsakt, hvorved den italienske lov nr. 350/2003 blev erklæret uforenelig med EF-traktatens artikel 87 vedrørende statsstøtte, for så vidt som den fastsætter en særordning for den skattemæssige kursjustering (»særordningen«) af aktiver tilhørende visse kreditinstitutter, der er oprettet efter omstruktureringen i henhold til lov nr. 218 af 30. juli 1990 (herefter »Amato-loven«). Det er Kommissionens opfattelse, at særordningens ulovlighed i henhold til traktatens artikel 87 er støttet på formodningen om, at den italienske lovgiver ved denne ordning har tildelt en »selektiv« skattefordel alene til de bankinstitutter, der er berørte af omstruktureringen i henhold til Amato-loven, uden at der er fastsat lignende bestemmelser for andre institutter og enheder generelt.

Sagsøgerne har til støtte for deres påstande gjort gældende, at Kommissionen urigtigt har fundet, at særordningen for kursjustering er en indrømmelse af en økonomisk fordel til de begunstigede selskaber og dermed en form for ulovlig støtte. Ordningen tildeler rent faktisk ikke en skattemæssig fordel, idet der blot er tale om en fakultativ ordning, som man tiltræder ved forudbetaling af skatten på grundlag af en erstatningssats.

Men selv om det forudsættes, at den pågældende ordning tildeler en form for fordel til de virksomheder, der benytter sig heraf, udgør dette imidlertid ikke statsstøtte, fordi den ikke er af selektiv karakter. Den pågældende skatteordning udgør en sammenhængende løsning i forhold til den almindelige beskatningsordning og er støttet på objektive kriterier, nemlig kravet om at tildele ydelserne i henhold til Amato-loven til de kreditinstitutter berørt af privatisering med kursjustering gennem pålæg af en sats, der tager hensyn til både den forudgående delvise beskatning af de tildelte merværdier og til de andre krav forbundet med disse tildelinger, nemlig vanskeligheder, der ikke påvirker alle de andre enheder — til forskel fra banker omfattet af tildelingerne i henhold til lov nr. 350/2003 — som havde modtaget ydelser i en sammenhæng forskellig fra denne lov, og for hvilke en kursjusteringsordning med andre gennemførelsesbestemmelser var fuldt ud berettiget.

For det andet er Kommissionens beslutning behæftet med en alvorlig begrundelsesmangel, som er afledt af den urigtige overbevisning om, at lov nr. 350/2003 ikke fastsatte en almindelig kursjusteringsordning. Kommissionen har ved urigtigt at fastslå, at der ikke forelå en almindelig kursjusteringsordning, der kan sammenholdes med den bestridte særordning, undladt at sammenholde de to ordninger med henblik på at vurdere alle de forhold, der kunne påvirke de komplekse skattebyrder i hver ordning.

Det er ligeledes sagsøgernes opfattelse, at det, når de to ordninger sammenholdes på grundlag af disse elementer, er klart, hvorledes særordningen i forhold til den almindelige ordning praktisk talt ikke tildeler nogen skattefordel i form af en anvendelig sats.

Sag anlagt den 18. august 2008 — BVGD mod Kommissionen

(Sag T-339/08)

(2008/C 272/80)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Belgische Vereniging van handelaars in- en uitvoerders geslepen diamant BVGD (Antwerpen, Belgien) (ved lawyers L. Levi og C. Ronzi)

Sagsøgt: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Sagsøgerens påstande

- Søgsmålet antages til realitetsbehandling.
- Annullation af Kommissionens afgørelse af 5. juni 2008 vedrørende afvisning af sagsøgerens klage i forbindelse med begrænsning af input med henvisning til, at grundlaget for at foretage sig yderligere i sagen er utilstrækkeligt (sag COMP/39.221/E-2-De Beers/DTC Supplier of Choice)
- Det fastslås, at Kommissionen skal fremlægge
 - en ægte og meningsfuld version af svarene fra De Beers og Alrosa til Kommissionen i forbindelse med den såkaldte »supplerende procedure«,
 - alle ikke-fortrolige versioner af klagerne og de hertil forbundne dokumenter, som blev indgivet til Kommissionen vedrørende SOC og Trade Administrative Agreement indgået af De Beers og Alrosa,
 - alle ikke-fortrolige versioner af dokumenterne fra undersøgelsen af SOC og Trade Administrative Agreement indgået af De Beers og Alrosa,
 - anmodningen fremsat af Alrosa i sag T-170/06,
 - den meddelelse af klagepunkter, Kommissionen har henvist til i den »supplerende procedure om afslag«, og
 - årsrapporterne vedrørende De Beers tilsagn, som den befuldmægtigede har udarbejdet.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Som følge af, at Retten i Første Instans den 11. juli 2007 annullerede Kommissionens beslutning af 22. februar 2006 (sag T-170/06, Alrosa mod Kommissionen), traf Kommissionen afgørelse om at indlede en supplerende procedure i henhold til artikel 7 i forordning (EF) nr. 773/2004 med henblik på, at der foretoges en vurdering af den mulige virkning af annullationen af beslutningen om tilsagn på hovedkonklusionen vedrørende begrænsning af input i beslutning af 26. januar 2007 (2007)D/200338 (sag COMP/39.221/E-2-De Beers/DTC Supplier of Choice). Denne sidstnævnte sag vedrører afvisning af sagsøgerens klage af 14. juli 2005 til Kommissionen over angivelige tilsidesættelser af artikel 81 og 82 EF i forbindelse med Supplier of Choice-distributionsordningen for rå diamanter, som blev anvendt af De Beers-koncernen (»beslutningen om afvisning«). Sagsøgeren anfægtede lovligheden af denne beslutning ved søgsmål indgivet til Domstolen den 6. april 2007, der verserer som sag T-104/07 ⁽¹⁾.

Med det foreliggende søgsmål har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af Kommissionens supplerende afgørelse af 5. juni 2008 (2008)D/203543, vedtaget i henhold til forordning (EF) nr. 773/2004 ⁽²⁾, hvorved Kommissionen konkluderede, at der ikke var grundlag for at genoptage behandlingen af beslutningen om afvisning, idet der i forbindelse med begrænsning af input var en utilstrækkelig grad af fællesskabsinteresse i at foretage yderligere undersøgelser af de angivelige overtrædelser.

Sagsøgeren har gjort tre anbringender gældende til støtte for søgsmålet:

For det første har sagsøgeren anført, at artikel 7 i forordning (EF) nr. 773/2004 ikke er den korrekte hjemmel for den supplerende procedure og den anfægtede beslutning. Sagsøgeren gør nemlig gældende, at denne bestemmelse ikke giver Kommissionen kompetence til at genoptage en sag, men blot omhandler afvisning af klager. Den giver i den forbindelse Kommissionen mulighed for at underrette klageren om det utilstrækkelige grundlag for at behandle en klage og for at fastsætte en frist for klageren til at fremsætte skriftlige bemærkninger. Endvidere har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har gjort sig skyldig i en forkert anvendelse af de almindelige retsgrundsætninger vedrørende annullation af forvaltningsakter med tilbagevirkende kraft.

For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at selskabets processuelle rettigheder i henhold til artikel 7 og 8 i forordning (EF) nr. 773/2004 blev tilsidesat, idet sagsøgeren ikke kunne få indsigt i dokumenter, som Kommissionen havde lagt til grund for den midlertidige vurdering. På dette punkt har sagsøgeren anført, at Kommissionen ikke har påvist, at den begrænsede aktindsigt kunne begrundes i nødvendigheden af at sikre beskyttelsen af fortroligheden i forbindelse med forretningshemmeligheder.

For det tredje har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede beslutning tilsidesætter artikel 2 og 3 EF, begrebet Fællesskabsinteresser og begrundelsespligten.

⁽¹⁾ EUT 2007 C 129, s. 18.

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 773/2004 af 7.4.2004 om Kommissionens gennemførelse af procedurer i henhold til EF-traktatens artikel 81 og 82 (EØS-relevant tekst) (EUT 2004 L 123, s. 18).